

4. adventna nedelja
Pirniče, 23. december 2018
»... kakor sem vas jaz ljubil«

Dragi bratje in sestre!

Danes na četrto, zadnjo adventno nedeljo, smo na adventnem vencu prižgali še zadnjo svečo. Svetlobe, ki ob prvi sveči le blago osvetljevala prostor je zdaj kar štirikrat več. Luč pa, ki bo čez nekaj dni razsvetlila temo sveta, je še neskončno močnejša. Luč, mi jo med nas prinaša Jezus Kristus. Z njim je pot življenja, po kateri smo prej le tipaje hodili, svetlejša kot bi jo osvetlilo opoldansko sonce. Z njim ob strani, se ne moremo več izgubiti.

Skozi adventne nedelje smo letos odkrivali simboličen pomen posameznih sveč. Spoznali smo, da prva sveča pomeni upanje, druga mir. Tretja sveča je sveča veselja, zadnja, četrta sveča pa pomeni ljubezen.

Krivično bi bilo, če bi trdili, da pred Jezusom ljudje niso poznali ljubezni. V stari zavezi o ljubezni resda ni zapisanega prav veliko, so pa tisti odlomki, ko je ljubezen vendarle omenjena, zato toliko lepši. Pomislimo le na Visoko pesem, ki je ena sama hvalnica hrepeneči ljubezni; pa ljubezen do lepe Rahele, za katero je bil Jakob pripravljen njenemu očetu služiti dvakrat po sedem let. Modrostne knjige omenjajo ljubezen do otroka, ki se v prvi vrsti kaže v tem, da ga strogo vzgajaš in ga ne razvadiš. Tu in tam tudi preroki omenjajo ljubezen do sirot in vdov, ki naj bi se kazala v tem, da jim z gmotno pomočjo pomagaš preživeti. Vendar Jezus s svojo besedo, še bolj pa s svojim zgledom, ljubezen postavi na povsem drugo raven: z Jezusom ljubezen postane zapoved. In to ne le ena od množice zapovedi, pač pa osrednja in najpomembnejša zapoved, na kateri temelji celotna novozavezna družba. Z Jezusom ljubezen postane bistvena lastnost nove civilizacije, civilizacije ljubezni.

Pojem »civilizacija ljubezni« je v svojih govorih in nastopih pogosto omenjal sveti Janez Pavel II. Trdil je, da smo kristjani poklicani v svetu vzpostavljati novo civilizacijo, ki ne bo temeljila na logiki tržnih zakonitosti (v smislu tipične kapitalistične krilatice »daj – dam«). Nova civilizacija, civilizacija ljubezni, temelji na pripravljenosti posameznika, da v prvi plan postavi svojega bližnjega in njegove potrebe. Če bomo to storili vsi, potem med nami dejansko ne bo več ubogih, saj bomo dobesedno skrbeli drug za drugega. Dokler delamo in skrbimo predvsem vsak zase, med nami rastejo razlike, s tem pa tudi nezadovoljstvo in napetosti. Ko pa se med nami vzpostavijo ljubeči odnosi, recimo temu solidarnost in še nekaj več kot to, potem človek ob meni kar naenkrat ni več omejitev in grožnja, ki

bi se je moral bati, pač pa priložnost, da zanj storim nekaj lepega, ga razveselim in s tem njemu in sebi polepšam dan. S tem pa kvalitativno dvigam celotno naše občestvo na višjo raven. Več ko je med nami ljubezni, več je sreče in osebnega zadovoljstva in hkrati manj napetosti, konfliktov in sovraštva.

Čeprav je pojem »civilizacija ljubezni« relativno nov, to kar označuje v resnici obstaja že skoraj 2000 let. Natanko to, kar je sveti Janez Pavel razumel pod pojmom »civilizacija ljubezni«, je Jezus Kristus oznanjal s pojmom »Božje kraljestvo«. Božje kraljestvo ni oznaka določene politične tvorbe, države, kraljestva, cesarstva, pač pa dveh, treh ali konec koncev milijon ljudi, ki drug z drugim živijo v ljubezni, miru in medsebojnem spoštovanju. Božje kraljestvo je idealna skupnost, ki, dokler smo ljudje še vedno zaznamovani z grehom, ostaja nedosegljiva. Je pa vendarle vzor, ideal, ki naj bi se mu vsaka posamezna skupnost (družina, vas, župnija, delovni kolektiv, narod), kolikor je mogoče približala. In uspešnejši, ko bomo pri tem, več bo med nami miru in veselja, lepše in srečnejše bomo živeli. Za vstop v to kraljestvo ne potrebujem potnega lista. Vse kar potrebujem je moja pripravljenost, da v ljubezni odprem srce in dlani za svojega bližnjega in ne spregledam njegove stiske. Amen.